

La diablessa

Tot va començar quan la meva cosina, la Clara, em convidà per primera vegada a passar el cap de setmana a casa seva per viure de prop les festes del seu barri. Unes diades amb la gent al carrer tot el sant dia i amb activitats gratuïtes, participatives i populars. Evidentment, no hi havia programat cap grup ni cantant famosos, però l'ambient alegre i de festa grossa es contagiava a tothom. La meva cosina era d'una de les colles que col·laboraven activament a la festa i vaig tenir la sort de poder ser un més del grup.

El dissabte a la tarda, les penyes de joves del barri participaven en una mena de gimcana. Es tractava d'un conjunt de proves ridícules que, fora de context, no haguessin engrescat ni a la mainada de primària. Però allí i en aquell moment tot era pàtria. Jo, evidentment, vaig fer colla amb el grup de la meva cosina. Amb una samarreta estampada especialment per l'ocasió, vaig defensar els colors del meu grup com si m'hi anés la vida. Al final; brut d'ou, moll fins als calçotets i esgotat de cos i ànima vaig acabar assegut a la vorera del carrer, abraçat al desconegut del meu costat, celebrant la nostra victòria. Perquè, contra tot pronòstic, la nostra colla va guanyar el primer premi de la gimcana.

Va ser llavors quan la vaig tornar a veure. Amb la samarreta gairebé tan bruta i rebregada com la meva, la noia d'ulls verds em mirava i em somreia d'una manera especial. Havíem coincidit en un parell de proves i m'havia semblat que entre nosaltres hi havia feeling. Durant tota la tarda els meus ulls l'havien perseguit i vigilat d'amagat, però en aquell moment era ella que em mirava d'una manera descarada. La Clara, llesta com una centella, se'n va adonar i com a bona amfitriona es va apropar ràpidament per dir-me a cau d'orella que aquella noia es deia Judit, era diablessa i estava sola.

Diablessa? Encara no havia tingut temps de processar la informació que ja tenia la Judit ajupida al meu davant, recolzada sobre els meus genolls, felicitant-me per la meva actuació, fent-me un petó a cada galta i demanant-me si a la nit aniria al ball de carrer.

Com sempre, vaig fer un ridícul espantós i només vaig ser capaç d'articular dues paraules amb sentit: "sí" i "ostres". Sense donar-me temps per corregir la meva pèssima actuació, ella es va aixecar i va marxar amb la seva colla saltant i ballant pel carrer de dalt.

Al vespre, un cop dutxat, amb la meva millor roba, les meves millors vambes i amb les meves millors intencions, vaig sortir per anar a sopar amb la colla de la Clara. Se'm va fer etern. Primer plat, segon plat, postres, ... Amb prou feines vaig tocar res del que em van servir. Només pensava en anar al ball de carrer i intentar trobar la diablessa d'ulls verds. Finalment, i evidentment a petició meva, vaig aconseguir arrossegat tota la colla cap al ball. Un cop allà, em vaig separar del grup i vaig passejar dissimuladament per tots els racons. Saludava de tant en tant cares que em semblaven conegudes però no m'aturava a donar conversa. El meu objectiu era clar: trobar la Judit. Però, per molt que rondava, i per desesperació meva, ella no apareixia.

Quan ja me n'anava, vençut i decebut, vaig veure alguns dels seus amics. La noia anava al darrere de tot, i gairebé juraria que fins i tot em vaig posar de puntetes per fer-me veure. Per sort, ella em va clissar de seguida, va venir riallera cap a mi, em va agafar de la mà i em va arrossegar darrere la seva colla. Un metres més enllà, en un carreró una mica apartat, ens vam asseure tot fent rotllana. El que semblava el més gran va començar a parlar de l'organització de l'activitat de l'endemà. Pels detalls i pel material vaig deduir que parlaven del correfoc i vaig aclarir, per la meua tranquil·litat, allò de diablessa. Ella em va mirar i, parlant molt fluix, sense interrompre el discurs del seu company, em va preguntar com em deia. Després de la meua tímida resposta em va avançar que quan acabés la reunió em convidaria a prendre alguna cosa. Sense deixar-me anar la mà em va confessar el seu nom que jo ja sabia.

Quan vaig retornar la meua atenció cap a la reunió, ho vaig veure. Un dels presents havia encès un peta i després de fer-li dues calades el passava al del seu costat. I aquest a l'altre.

I aquí van començar els meus maldecaps. Estava assegut en una rotllana de gent desconeguda i tenia un dilema que havia de solucionar ràpid. No tenia més d'un minut. M'hagués agradat que algú em donés un cop de mà, que algú em digués què havia de fer o com ho havia de fer. Com a mínim, tenir més temps per triar. Però, com sempre, a la vida penses moltes hores per acabar decidint les coses en pocs segons.

Vet aquí el dilema que em va portar de corcoll durant un minut etern. Tenia la nina dels meus somnis a la meua esquerra i un peta que s'acostava perillosament per la meua dreta. Per a més inri, hi havia gent de la colla que passava de calar, i això feia que el peta s'acostés a una velocitat increïble cap a la meua posició. I el meu jo més íntim es preguntava: Què pensarà la Judit si passo? Què pensarà la Judit si calo? Què he de feeeeeeeeeeeeer?

Finalment el peta va arribar a la meua mà, el tenia als dits, i encara no sabia què havia de fer. No sabia què volia, i el pitjor de tot, no sabia què volia la Judit que jo fes. Tota la tarda, les mirades, els somriures, la complicitat, tot se'n podia anar enlaire. Una noia intel·ligent, simpàtica, atrevida i apassionant que s'interessava per mi i, ves per on, tot se'n podia anar en orris per culpa del que decidís o del que fes. Sentia encara la meua mà agafada a la seva i tenia por de deixar-la de sentir. Estava tan bé! Per què carall aquell ximple l'havia hagut d'encendre!

Què vaig decidir? Què vaig fer?

Què haguessis fet tu?

